

облік; модель функціонування підприємства; організаційно-розпорядча система; цільова функція управління і напрями розвитку потенціалу.

Заміна праці знаннями перетворює суспільне виробництво із матеріального в інноваційне. Інноваційне виробництво – це виробництво, в основі якого лежить використання нових знань (або нове використання знань), які відтворені у технології, ноу-хау, нових комбінаціях виробничих факторів, структурі організації і управління виробництвом, і дозволяють отримувати інтелектуальну ренту і різні переваги перед конкурентами. Таким чином, інноваційне виробництво – це характер виробничої діяльності, при якому центральна роль у виробничому процесі переміщується з механічного використання інформації до інтелектуального, творчого.

Виникає потреба сформулювати основні функції системи управління знаннями і створити систему управління знаннями таким чином, щоб забезпечити постійне інноваційне відтворення виробництва, розвиток його інноваційного потенціалу. Результатом інноваційного виробництва виступає матеріальний продукт і інтелектуальний капітал, тобто знання, які використовуються в організації для отримання конкурентних переваг.

Список літератури: 1. *Михнева С.Г.* Интеллектуализация экономики: инновационное производство и человеческий капитал / С. Г. Михнева // *Инновации.* – 2003. – № 1. – С. 49-53.

М.В. ЧЕРНЕНКО, аспір., НТУ «ХП», Харків

АНАЛІЗ ІСНУЮЧИХ МЕТОДІВ ОЦІНКИ РИЗИКУ ПРОЕКТІВ

Економічні процеси характеризуються деякою невизначеністю. Оцінка цієї невизначеності набуває особливо великої актуальності для інноваційних процесів.

Управління проектними ризиками є досить новим та постійно вдосконалюваним науковим напрямком. На сьогодні існує велике розмаїття

методів, застосування яких дає іноді абсолютно різні результати, що дозволяє зробити висновок про недосконалість існуючих методик. У вітчизняній літературі, на відміну від іноземної, недостатньо відбита наукова категорія керування ризиками портфеля реальних інвестиційних проектів.

В даній роботі була поставлена задача проаналізувати існуючі методи оцінки ризику проектів та навести узагальнюючі результати стосовно них.

Для рішення поставленої задачі були проаналізовані роботи авторів Джефрі Рінгвеста, Самюеля Грейвса, Рондольфа Кейса [2], Купера Р.Г., Едгета С.Дж., Кляйншмидта І.Дж [1], а також існуюче програмне забезпечення по керуванню ризиками «Risk Master», пакет «Questionari&Risk» та Monte Carlo for Primavera.

Узагальнюючі результати проведеного аналізу наукових розробок, можна зробити наступні висновки:

- в існуючих розробках застосовані математичні методи, запозичені з фінансового портфельного інвестування, є спрощеними базовими математичними інструментами не модифікованими під специфіку аналізу ризиків реальних інвестиційних проектів;
- остаточне рішення покладається на суб'єктивну думку людей, що приймають рішення;
- основний акцент зроблений на розробці інструментарію з попередньої підготовки до прийняття рішень – різні форми таблиць, діаграм, портфельних карт;
- ні у вітчизняних ні в закордонних розробках не піднімається належною мірою питання щодо конкретного складу втрат і їх наслідків на результати проекту, тобто не оговорюється структура потенційних погроз по статтях витрат втрат від ризиків;
- основним кількісним показником ризикованості портфеля є підсумовування зважених на ризик показників ЧДД окремих проектів, що, по-перше, дає досить усереднене і нечітке уявлення про ризикованість портфеля і цілому, по-друге, щоб цей метод давав можливість враховувати негативні, або

збиткові варіанти розвитку ситуації по проектах, необхідне введення додаткових показників;

- оцінка ризику портфеля є вторинною процедурою стосовно формування оптимального портфеля; після процедури формування оптимального портфеля відбувається перевірка на прийнятний – не прийнятий рівень ризику портфеля і цілому, якщо не виконуються граничні умови, то портфель відправляється на переформування.

Таким чином, в результаті наведених висновків набуває актуальності розробка моделі управління ризиками портфеля проектів в майбутньому, що деякою мірою буде нівелювати наведені вище недоліки. Результати досліджень будуть наведені в подальших дослідженнях та публікаціях.

Список літератури: 1. *Cooper R.G., Edgett S.J., Kleinschmidt E.J.* “Best Practices for Managing R&D Portfolios”. *Research Technology Management*. July.-Aug 1998. – pp.20-33. 2. *Jeffrey L.Ringuest, Samuel B. Graves and Randolph H. Case* “Formulating Optimal R&D Portpholio”. *Research Technology Management*. May-June 2000. – pp. 47-51. 3. *Cooper R.G., Edgett S.J., Kleinschmidt E.J.* “Portfolio management in new product development: lessons from leaders - II”. *Research Technology Management*. Nov-Dec 1997. – pp. 43-52. 4. *Кендалл И., Роллинз К.* *Современные методы управления портфелями проектов и офис управления проектами: максимизация ROI*. М.: ПМСОФТ, 2004. – 576 с.

В.В. ШЕВАНЮК, студ., ВТЕІ КНТЕУ

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Останніми роками в Україні все частіше постає питання переходу економіки України на шлях інноваційних перетворень. Особливо актуальним є питання створення реально діючого механізму перетворення реальних знань у технологічні нововведення, за рахунок чого прогнозується можливість значного підвищення конкурентоспроможності національної (вітчизняної) економіки та її довгострокового зростання.

Перехід економіки на інноваційну модель передбачає реалізацію амбіційних планів країни на економічний та технологічний прориви.